

Transcripció de la conferència feta per Jordi Romeva Manadé al Casal de Jubilats de Mora d'Ebre el 29 d'abril de 2015.

Bona tarda,

Em dic Jordi.- He nascut i crescut a Barcelona.- He treballat a molts llocs de l'Estat Espanyol i fa 12 anys que vaig fer-ho a les TTEE (primer a Deltebre i després a Roquetes).- Ara en tinc 71.- L'any 2009 em vaig jubilar i em vaig quedar a viure a Masdenverge, 4 oliveres, 4 ametllers i una mica de música.- La tranquil·litat però, em va durar poc perquè el 2010, em vaig enfadar molt. Em vaig sentir molt malament. Com humiliat, quan els que manen a Madrid van trinxar un estatut que havíem votat els catalans.

El dia 10 de juliol del 2010, vaig anar a una manifestació a Barcelona. Aquell dia em vaig sentir a mi mateix cridant, per primera vegada a la meua vida, "Independència" i em vaig posar a treballar per recuperar la llibertat que li havien pres a Catalunya. Primer al CCN i, quan es va crear, a l'ANC.

La pancarta que encapçalava aquella manifestació deia: "SOM UNA NACIO – NOSALTRES DECIDIM"

D'això fa 5 anys. En 5 anys han passat moltes coses.

D'acord amb el lema de la pancarta, perquè som una nació i perquè volem decidir, els nostres representants al Parlament de Catalunya i una gran part de la societat catalana hem demanat pel dret i pel revés que sens preguntí quin futur volem pel nostre país.

Volem decidir.- Volem acabar amb aquesta història de si som majoria o no som majoria. La majoria silenciosa.-

Volem saber d'una vegada quants som els que estem a favor de que Catalunya sigui un nou Estat i quants els qui hi estan en contra.

El més normal per saber-ho seria fer un referèndum com han fet la gent del Quebec o els escocesos, però convocar un referèndum és competència del govern d'Espanya i ni el vol organitzar ni ens deixa que l'organitzem nosaltres.

Davant la impossibilitat de fer un referèndum, el 19 de setembre de 2014, el Govern de la Generalitat va aprovar una Llei de consultes que permetia fer una consulta vinculant el 9N, Però el TC també va dir que no es podia fer.

El 13 d'octubre el President Mas va proposar que el 9N es fes un procés participatiu, perquè es pogués votar i avançar les eleccions a l setembre del 2015 per poder decidir de manera definitiva sobre la independència.

Primer el Govern de Madrid va dir que això del procés participatiu era una costellada però quan va veure que en dos dies s'apuntaven més de 40.000 voluntaris, va decidir impugnar-ho i es clar, el TC també el va suspendre. Això va ser el 4 de novembre del 2014.

Havien fet tard. Només faltaven cinc dies per anar a votar. El procés ja no es podia aturar, el Govern de la Generalitat va desobeir el Govern d'Espanya i...

El 9 de novembre de 2014, més de 2.300.000 ciutadans, varen fer cas omís de totes les prohibicions i amenaces que havia fet el govern espanyol i varen votar si volien o no la independència. Hi va haver 1.900.000 vots a favor.

El 9N Catalunya va viure un dels dies més importants de la seva història perquè l'Estat Espanyol no hi va poder imposar la seva llei.

Vicenç Partal diu que va ser una "revolució" perquè un Estat es defineix quan imposa les seves lleis a tot el seu territori i el 9N, l'Estat Espanyol no va poder-ho fer.

Tot el món ho va veure.

Per mi, el 9N, a més d'una gran emoció, va suposar tornar a la normalitat. S'havia acabat fer reunions, penjar pancartes, fer trucades, organitzar actes, fer conferències, etc.

S'havien convocat unes eleccions pel 27 de setembre i els partits van decidir anar-hi per separat. Aleshores, jo vaig entendre que ja n'hi havia prou de posar-hi bona voluntat i de participar en manifestacions i cadenes humanes. Havia arribat l'hora de guanyar. De rematar la faena que feia 300 anys que durava.

I jo ja podia deixar les meves activitats com a membre de l'ANC i del CCN i podia tornar a l'hort, a les oliveres, als ametllers i a la música.

Fa un parell de setmanes, però els companys de l'AT de Mora d'Ebre em varen demanar que vingués al "Casal dels jubilats" perquè es pensen que vostès tenen por de no cobrar la pensió ni les subvencions agràries si Catalunya se separa de Espanya.

D'entrada vaig pensar que no acceptaria la invitació. Per dos raons: perquè no crec que vostès tinguin por d'alguna cosa, i perquè no tinc ganes de tornar a explicar tot el rollo de...

- Que Catalunya té un dèficit fiscal de 15.000 milions d'euros/any (41 milions euros/dia)...
- Que sense aquest dèficit Catalunya no hauria de haver fet retallades en sanitat ni en ensenyament ni treure les pagues extra als funcionaris...
- Que si Catalunya pogués decidir quins impostos cobra i com els inverteix l'atur podria ser com al País Basc (del 12 %)...
- Que les pensions que cobrem cada mes venen de les cotitzacions que paguen els treballadors i les empreses...
- Que Catalunya paga a la UE quatre vegades més del que rep.- O sigui que els pagesos seguiran cobrant les subvencions agràries...

No tinc ganes de tornar a explicar tot això i segurament vostès tampoc en tenen ganes de torna-ho a escoltar.

A Mora d'Ebre han rebut altres membres del CCN i de l'ANC en més d'una ocasió que els han parlat de la viabilitat d'una Catalunya independent.

I el mateix president Mas, només fa dos dies, el dilluns, a 8TV, al programa del Cuní, va tornar a dir: Que el nou Estat Català, podria pagar les pensions i fins i tot millor que ho fa l'Estat Espanyol, perquè a Catalunya, ja ara, la taxa d'atur és més baixa, i els salaris són més alts.

O sigui que qui s'ha preocupat una mica per saber-ho, coneix perfectament quina és la situació de Catalunya dins l'Estat Espanyol i què es el que més li convé.

Però, després de pensar-ho una mica mes, vaig decidir acceptar la invitació i venir-los a veure. Ara els explicaré perquè.

Des del juliol del 2010, hem fet manifestacions, ens hem donat les mans fent una cadena humana, ens hem posat samarretes de colors, hem pintat els arbres i els fanals (i fins tot un poble) de groc i em votat en unes urnes de cartró.

Tot això ha servit per manifestar com pensem i què volem però no ha servit per poder-nos contar.

Encara no sabem quants catalans volem tornar a ser lliures i decidir quins impostos paguem i en què els invertim i quants catalans volen seguir depenent de les decisions que prenen els governs de Madrid.

El dia 27 de setembre podrem saber-ho perquè escollirem 135 diputats i,

Si surt majoria de diputats de partits que no volen la independència. Doncs, paciència, si em resistit 300 anys podrem resistir-ne uns quants més.

Però si surt majoria de diputats que estan a favor de la independència, el Parlament podrà declarar que Catalunya vol ser un Estat sobirà, es desplegaran els mecanismes per la transició nacional i les estructures d'Estat, s'iniciaran converses amb l'Estat Espanyol i amb la UE i en 18 mesos com a màxim, es podrà proclama la independència. El març del 2017 Catalunya pot ser un nou estat d'Europa.

Les eleccions del 27S doncs, seran les més importants que hi ha hagut a Catalunya des de que es va morir Franco. Seran unes eleccions molt especials. Diferents de les que hi ha hagut fins ara.

Entre els ciutadans de Catalunya, només hi ha dues opcions:

- els qui volem la independència
- i els qui ja els està bé com estem.

Les enquestes diuen que també hi ha ciutadans que no volen ni una cosa ni l'altre, que proposen un pacte amb l'Estat Espanyol o que parlen de "federalisme" o d'un "estat associat", però tot això són romanços, són excuses que amaguen la seva voluntat de que ens quedem tal com estem.

Els qui, després de cinc anys d'explicar-ho, diuen que encara no ho tenen clar i que dubten, fan com el Sr. Duran Lleida o com els senyors del PSC i els d'Iniciativa: Els fa vergonya reconèixer que no volen la independència de Catalunya. I de dubtar, res de res: Ho tenen molt clar. El 27 S, aniran a votar i votaran de la mateixa manera que votarà el PP, Ciutadans, Podemos o la UPD.

A les eleccions del 27 S s'hi podran votar moltes llistes, però, repeteixo, només hi ha dues opcions: Votar un partit que estigui a favor de que Catalunya sigui un nou Estat o votar un partit que vulgui que ens quedem tal i com estem.

- Qui vulgui la independència podrà triar entre CDC (UDC encara s'ho està pensant), ERC o la CUP. I, si s'hi presenten, també podrà triar Reagrupament o MES-Moviment d'Esquerreres (es a dir els partits que han signat el preacord de full de ruta cap a la independència)
- Qui no vulgui la independència pot triar qualsevol de tots els altres que es presentin.

I ara, els explicaré perquè finalment vaig acceptar ser aquesta tarda a Mora d'Ebre:

Vaig acceptar, per poder comentar amb vostès dues reflexions que m'he fet i que crec que els poden ser útils a l'hora de triar quina llista votar el 27S.

Primera reflexió.- A qui ens referim quan parlem de "gent gran"?; A quina edat una persona comença a ser "gent gran"? Als 60?; als 70?; als 80?.

Si considerem l'edat de jubilació, estarem parlant dels 65 anys. I segons l'INDESCAT (organisme que estudia l'evolució de la demografia), l'any 2011, a Catalunya hi havia 7,43 milions d'habitants. Dels quals, 913.000 eren més grans de 65 anys, (un 12 %). Es a dir: de cada 100 habitants, 88 tenien menys de 65 anys i 12 més. En conclusió: La gent gran a Catalunya representa el 12 % de la població.

Segona reflexió.- I què se suposa que votarem la gent gran el 27S?

Tenim l'exemple d'Escòcia.

L'any passat, (el 18 de setembre), Escòcia va votar en un referèndum si s'independitzava del Regne Unit i va guanyar el no (55% a favor, 45 % en contra). Aquest 5 % que va fer decantar la balança a favor del NO, va ser el vot de la gent gran: Entre els 16 i els 55 anys va guanyar el SI, però els votants entre els 55 i els 65 anys i sobre tot els més grans de 65, varen votar majoritàriament que NO.

I tenim les enquestes del CEO (Centre d'Estudis d'Opinió) de Catalunya.

L'enquesta feta el març d'aquest any, a la pregunta. "Vol que Catalunya esdevingui un Estat independent?". La resposta variava segons l'edat del qui contestava i el resultat s'assemblava molt al de les eleccions escoceses: entre els 18 i 50 anys, majoritàriament deien que SI, entre els 50 i els 65, mitat i mitat i entre els més grans de 65, la resposta majoritària era NO.

Aquests resultats tenen una explicació: Davant la incertesa, la gent gran, prefereix sacrificar el futur a favor del present, (entre altres raons perquè de futur ja els en queda poc). A la gent gran no els agrada els canvis. La gent gran es conservadora.

Permetin que els expliqui una vivència personal.

Fa uns 40 anys.- Jo en tenia uns 30 i em varen operar del menisc. Aleshores no era com ara que t'operen pel mati i per la tarda tornes a casa caminat. Aleshores t'enguixaven la cama sencera i tenies d'estar set o vuit dies a l'Hospital. A la sala de Traumatologia, vaig coincidir amb un home que deuria tenir uns 70 o 75 anys. Tenia problemes als ossos de les cames. Cada matí una noia, (deuria de ser fisioterapeuta), li feia fer uns exercicis de recuperació. Era jove, (segur que feia poc que havia acabat els estudis) i amb tot el seu entusiasme i responsabilitat professional, li feia anar les cames a munt i a vall, a la dreta i a l'esquerra i aquell home es queixava (ai, ui). Fins que un dia l'home li va dir. " *Miri senyoreta, li agraeixo molt el seu interès però pari si us plau. A la meva edat més igual tenir les cames més o menys tortes. Deixi'm tranquil*".

La reacció de l'home va ser comprensible.

A mi mateix, més d'una vegada, m'han vingut ganes de dir: senyors polítics, senyors tertulians, senyors periodistes, deixin de marejar-me; deixin-me tranquil. Perquè penso que tant si Catalunya es un Estat independent com si segueix formant part d' l'Estat Espanyol, la meua vida quotidiana, el meu dia a dia, no variarà massa.

Que ens queden?, 10 anys?; 15, a tot estirar?

A nosaltres ens afecta si les escoles van més be o van més malament?

A nosaltres ens ve d'aquí si hem d'esperar sis mesos o un any per operar-nos d'unes cataractes o del maluc?.

A nosaltres ens afecta si una empresa fa suspensió de pagaments i deixa els seus treballadors a l'atur?

Nosaltres volem tranquil·litat. Jugar la partideta, la tele, l'hort...

Això de la independència és un canvi massa gros. I ara no ens complicarem la vida. Deixeu-nos tranquils. Ja estem be com estem.

Pot ser si que nosaltres ja estem bé com estem, que ens es igual, i no ens interessa canviar.

A nosaltres, a la gent gran, a un 12 % dels catalans, potser si.

Però i a la resta? A l'altre 88 % ?.- Als sis milions i mig de catalans més joves de 65 anys?

A ells, també els és igual el que passi el 27S?

A ells també els es igual que Catalunya segueixi tal com està?

No, a ells no els es igual.

A ells si que els interessa el funcionament de la sanitat, les llistes d'espera, si han de pagar o no les medecines, si hi ha o no diners per la llei de dependència, si hi ha places suficients a la residència i si la podran pagar.....

A ells si que els interessa si hi ha guarderies, si l'escola és de qualitat, si els mestres estan ben pagats i tenen prou recursos, si hi ha beques de transport i de menjador...

A ells si que els interessa si hi ha places a les Universitats i si poden pagar les matrícules...

A ells si que els interessa que molts amics, veïns i potser familiars, estan en una situació econòmica precària, amb uns ingressos insuficients, que no arriben a final de mes, mentre els diners que es recaptin a Catalunya serveixen per fer AVEs inútils o senzillament, se'ls embutxaquen una colla de pocavergonyes.

A ells si que els interessa que la Justícia sigui eficient i àgil i competent i que jutgi amb rapidesa els corruptes i els estafadors.

A ells si que els interessa si per culpa de no tenir les infraestructures adequades que fa anys que hauria de haver fet el Govern de Madrid al port de Tarragona, es perdin més de 400 llocs de treball.

No he vingut a Mora d'Ebre, a un Casal de Jubilats, pensant en la "gent gran".

He vingut per a "ells". Per a tots "ells". Pels que volen i pels que no volen la independència. Pels que aniran a votar i pels qui no hi aniran (perquè no volen o perquè no poden).

Els jubilats escocesos quan varen votar que NO a la independència del seu país, varen pensar en el seu present i, amb el seu vot negatiu, varen frustrar les il·lusions i els somnis dels seus fills i dels seus nets.

Amics i amigues. "Gent gran" de Mora de l'Ebre. El 27S, anirem a votar.

Però no ho farem com els avis escocesos: atemorits, egoistes.

Votarem convençuts de que quan siguem independents, seguirem cobrant les pensions i les ajudes agràries. Es clar que sí. Sense cap mena de dubte.

Però sobre tot, votarem convençuts de que els nostres fills i els nostres nets, tindran la oportunitat de construir un país més ric, més just i més honest.

MOLTES GRÀCIES